

ปัจจัยจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโทมหาวิทยาลัยนเรศวร
Factors Discriminating English Proficiency Requirements of Graduate Students
in Naresuan University

ระพี ศรีไกรวัชร*

Rapee Srikraiwat

เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย**

Teamjan Parnichparinchai

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาปัจจัยจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโทมหาวิทยาลัยนเรศวร 2. สร้างสมการจำแนกกลุ่มการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโทมหาวิทยาลัยนเรศวร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2555-2557 จำนวน 277 คน แบ่งเป็นนิสิตที่สอบผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ 89 คนและเป็นนิสิตที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ 188 คน ซึ่งได้มาจากวิธีการเลือกตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Selection) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการส่งแบบสอบถามออนไลน์ (Online Questionnaire) ด้วย Google Docs ทาง E-mail และเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามประกอบด้วย 7 ปัจจัย ได้แก่ เจตคติต่อภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ สาขาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษ เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ และค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน มีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.60-1.00 วิเคราะห์ปัจจัยสาขาวิชาที่เรียน จำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษ เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ และค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi-Square) และการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) แบบขั้นตอน (Stepwise Method) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยเจตคติต่อภาษาอังกฤษแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า 1) นิสิตมีระดับการรับรู้ด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมาก มีระดับการรับรู้ด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษและกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง นิสิตสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 9 จบ สาขาอื่นๆร้อยละ 91.00 นิสิตมีจำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษ 1-7 ครั้งร้อยละ 52 และนิสิตมีจำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษมากกว่า 7 ครั้ง ร้อยละ 48 นิสิตใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษ 1-30 ชั่วโมง ร้อยละ 50.4 และนิสิตใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า 30 ชั่วโมง ร้อยละ 49.60 นิสิตเสียค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ 1-3500 บาท ร้อยละ 55.90 และนิสิตเสียค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า3500 บาท ร้อยละ 44.10 2) ปัจจัยที่สามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรมีจำนวนทั้งหมด 3 ปัจจัย คือ สาขาวิชาที่เรียน เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อภาษาอังกฤษโดยมีผลการวิจัยดังนี้

*หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

**ประจำสาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

(2.1) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ สาขาวิชาที่เรียนและเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ (2.2) ปัจจัยที่สามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรคือ เจตคติต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งเขียนเป็นสมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

สมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนดิบ

$$Y = -6.853 + 2.004 X^1$$

สมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z_Y = 1.000 X^1$$

โดยสมการจำแนกประเภทการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร สามารถพยากรณ์จำแนกประเภทการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มผ่านได้ถูกต้องร้อยละ 60.70 และสามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มไม่ผ่านได้ถูกต้องร้อยละ 58 เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมพบว่า สมการสามารถจำแนกประเภทได้ร้อยละ 59.30

คำสำคัญ : ปัจจัยจำแนก / การผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ / นิสิตระดับปริญญาโท

ABSTRACT

The objectives of this research were 1. to study the factors discriminating English proficiency requirements and 2. to formulate the discriminant functions of English proficiency requirements of graduate students in Naresuan University. The samples were 277 students selected by using a convenience selection by Google Docs via E-mail. The research instrument was a questionnaire. The validity of instrument was verified by five experts, having Item Objective Congruence (IOC) ranging from 0.60-1.00. Chi-Square Analysis and Stepwise Discriminant Analysis Method were performed to analyze the data. The results showed that 1) The factors discriminating English proficiency requirements showed that the motivation in English language learning was at a high level but the attitudes toward English and the English language learning strategies were at a moderate level. Moreover, the graduate students graduated in English field in 9 percent and graduated in other fields in 91 percent. The frequency of English proficiency test was 1-7 times in 52 percent and more than 7 times in 48 percent. In addition, the time which graduate students spend to learn English more was 1-30 hours in 50.4 percent and more than 30 hours in 49.6. The expense of English learning was 1-3500 baht in 55.9 percent and more than 3500 baht in 44.1 percent. 2) The three factors that can discriminate the English proficiency requirements were the attitudes toward English, the field of undergraduate level and the time of studying English. The results were as follows: (2.1) Chi-Square method analysis pointed that factors that can discriminate the English proficiency requirements were the field of undergraduate level and the time of studying English. Those two factors were related to passing English statistical level at .05 (2.2) Stepwise Discriminant Analysis Method pointed that factors that can discriminate the English proficiency

requirements were the attitudes toward English. Moreover the discriminant functions were written in raw score and standard score forms as follows:

$$\text{Raw score} \quad Y = -6.853 + 2.004 \times X^1$$

$$\text{Standard score} \quad Z_Y = 1.000 \times X^1$$

The statistics showed that the discriminant they functions can predict to pass and not to pass English proficiency requirements of graduate studentgroups at Naresuan University at 60.7 percent and 58 percent respectively and it can predict in overall at 59.35 percent.

Keywords : Discriminant Analysis / English Proficiency Requirements / Graduate Students

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาเซียนหรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก่อตั้งขึ้นเพื่อผสมผสานความร่วมมือกันระหว่างประเทศสมาชิกในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและการธำรงรักษาสันติภาพและความมั่นคงในพื้นที่ ปัจจุบันมีสมาชิกรวมทั้งหมด 10 ประเทศ และจะขับเคลื่อนรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนภายในปี 2558 โดยมีกฎบัตรอาเซียนเป็นเครื่องมือในการวางกรอบทางกฎหมาย และโครงสร้างองค์กรของสมาคม โดยกฎบัตรอาเซียน ประกอบด้วยบทบัญญัติ 13 หมวด 55 ข้อ และกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” หมายความว่า “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียนคือภาษาอังกฤษ” (กระทรวงการต่างประเทศ, 2554)

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเข้าร่วมเป็นประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. 2558 ตามกฎบัตรอาเซียน จึงกำหนดแผนยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทย เพื่อเป็นแนวทางให้สถาบันอุดมศึกษา ใช้วางแผนยุทธศาสตร์และนโยบาย ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว โดยกำหนดให้สถาบันอุดมศึกษา จำเป็นต้องเสริมหลักสูตร ในทุกคณะและภาควิชา ให้มีสัดส่วนในเรื่องของอาเซียนมากขึ้น รวมถึงการเตรียมความพร้อมในเรื่องของภาษา ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาของประเทศเพื่อนบ้าน โดยหนึ่งในแผนยุทธศาสตร์ฉบับนี้ มีเป้าหมายว่าบัณฑิตไทย มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับที่ทัดเทียมกับบัณฑิตในประเทศสมาชิกอาเซียน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2553)

จากแผนยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทยที่ตระหนักถึงความสำคัญของการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในด้านความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทย มหาวิทยาลัยนเรศวรจึงได้กำหนดเกณฑ์ภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตทั้งในระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษา เพื่อสนับสนุนให้นิสิตมีความรู้ ความสามารถ และทักษะทางภาษาอังกฤษ ตลอดจนเป็นการยกระดับมาตรฐานการศึกษาและสมรรถนะด้านภาษาอังกฤษของนิสิตให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ โดยนิสิตสามารถยื่นผลคะแนนภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดในแต่ละระดับการศึกษา ทั้งจากสถาบันพัฒนาวิชาการด้านภาษาของทางมหาวิทยาลัยและสถาบันทดสอบภาษาอังกฤษจากสถาบันทดสอบที่มีมาตรฐานได้ ซึ่งได้แก่ ผลคะแนนจากการทดสอบ TOEFL IELTS Cambridge Placement Test online CU-TEP และผลการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษจากสถาบันการศึกษาอื่นที่มหาวิทยาลัยประกาศรับรองเทียบเท่า TOEFL หรือ IELTS ตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด (สถานพัฒนาวิชาการด้านภาษา มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2556)

จากการศึกษาการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร ในปีการศึกษา 2555 พบว่า มีจำนวนเพียง 141 คน จากจำนวนนิสิตระดับปริญญาโททั้งหมด 589 คนในปีการศึกษา 2556 มีจำนวนเพียง 121 คน จากจำนวนนิสิตระดับปริญญาโททั้งหมด 684 คน และในปีการศึกษา 2557

มีจำนวนเพียง 46 คน จากจำนวนนิสิตระดับปริญญาโททั้งหมด 642 คน (บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร, 28 พฤศจิกายน 2557) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า จำนวนนิสิตที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดในระดับปริญญาโทนั้นยังมีจำนวนไม่มากนัก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะระดับคะแนนในการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโทนั้นสูงมาก โดย TOEFL (Paper Based) ระดับคะแนนที่ผ่านเกณฑ์คือ 470 TOEFL (Computer Based) ระดับคะแนนที่ผ่านเกณฑ์คือ 150 TOEFL (Internet Based) ระดับคะแนนที่ผ่านเกณฑ์คือ 50 IELTS ระดับคะแนนที่ผ่านเกณฑ์คือ 4.0 CU-TEP ระดับคะแนนที่ผ่านเกณฑ์ คือ 50 Cambridge Placement Test online ระดับคะแนนที่ผ่านเกณฑ์คือ B1 (51-59) Naresuan University Writing Proficiency Test ระดับคะแนนที่ผ่านเกณฑ์ คือ หลักสูตรภาษาไทย 65 หลักสูตรภาษาอังกฤษ 70 และคะแนนจากผลการสอบจากสถาบันการศึกษาอื่นที่มหาวิทยาลัยประกาศรับรองเทียบเท่า TOEFL หรือ IELTS ระดับคะแนนที่ผ่านเกณฑ์ คือ 470 และ 4.0 นอกจากนั้น ยังมีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวว่า มีหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษ เช่น เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กลวิธีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดในการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน พฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอน โอกาสในการเรียนรู้ เป็นต้น (Gardner & Lambert, 1972; Bloom, 1976; เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล, 2545; ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์, 2546; ทวนทอง เขาวีรติพงศ์, 2547; ญัฐชยา เฉลยทรัพย์, 2548; รัตนะ บัวสนธ์, 2550; เบญจวรรณ สายสินวล, 2551; อีราภรณ์ พลอยเล็ก, 2554; ประดับเดือน ทองเชื้อเชิญ, 2554; ชนัญญา สมใจวงศ์, 2555; ศิชา ขวัญอ่อน, 2556)

จากเหตุผลดังกล่าว อาจมีหลายปัจจัยที่ส่งผลให้การผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มีผลแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาปัจจัยจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อให้ทราบว่าปัจจัยใดบ้างที่ทำให้เกิดการจำแนกกลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์และไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ ตลอดจนเป็นประโยชน์ในการนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาสำหรับตัวนิสิต ผู้บริหารมหาวิทยาลัย อาจารย์และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร
2. เพื่อสร้างสมการจำแนกกลุ่มการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2555-2557 ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 1,915 คน แบ่งเป็นนิสิตที่สอบผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ 308 คน และเป็นนิสิตที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ 1,607 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2555-2557 จำนวน 277 คน แบ่งเป็นนิสิตที่สอบผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ 89 คน และเป็นนิสิตที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ 188 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Selection) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการส่งแบบสอบถามออนไลน์ (Online Questionnaire) ด้วย Google Docs ทาง e-mail และเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างใช้เกณฑ์ 1:20 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2550)

หมายถึง ตัวแปรที่ศึกษาจำนวน 1 ตัวแปร กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา จำนวน 20 หน่วย เนื่องจากในงานวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรที่ทำการศึกษาทั้งหมด 7 ตัวแปร ขนาดกลุ่มตัวอย่างจึงมีขนาดอย่างน้อย 140 คน

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยจำแนกซึ่งประกอบด้วย 1) เจตคติต่อภาษาอังกฤษ 2) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ 3) กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ 4) สาขาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี 5) จำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษ 6) เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ และ 7) ค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยสร้างแบบสอบถามจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาสร้างเป็นข้อคำถามที่สอดคล้องกับนิยามศัพท์โดยแบบสอบถามฉบับนี้ประกอบด้วยข้อคำถามที่สำคัญ 2 ตอน รวมข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 43 ข้อ ได้แก่

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปของนิสิตเป็นแบบสอบถามแบบกำหนดคำตอบให้เลือกจำนวน 4 ข้อ ประกอบด้วย 1) เพศ 2) รหัสประจำตัวนิสิต 3) รูปแบบการทดสอบภาษาอังกฤษที่นิสิตเคยสอบ และ 4) รูปแบบการทดสอบภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ยื่นกับทางมหาวิทยาลัย สำหรับนิสิตที่สอบผ่าน และเป็นแบบสอบถามแบบเติมข้อความ จำนวน 6 ข้อ ประกอบด้วย 1) คณะ 2) สาขาที่นิสิตกำลังศึกษา 3) สาขาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี 4) จำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบ 5) เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ และ 6) ค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ รวมข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 2 สอบถามปัจจัยจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร โดยเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) ประกอบด้วย 1) เจตคติต่อภาษาอังกฤษ จำนวน 13 ข้อ 2) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 9 ข้อ และ 3) กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 11 ข้อ รวมข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 33 ข้อ

2. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 นำเครื่องมือที่ผ่านการพิจารณาเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ระหว่างนิยามศัพท์กับข้อคำถาม โดยทำการคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.60-1.00

2.2 สำหรับปัจจัยเจตคติต่อภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษได้นำไปทดลองใช้ (Try out) กับนิสิตระดับปริญญาโทที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน โดยเก็บรวบรวมจากนิสิตระดับปริญญาโทที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ จำนวน 20 คน และนิสิตระดับปริญญาโทที่ยังไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ จำนวน 20 คนแล้วนำมาวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นรายปัจจัย และค่าอำนาจจำแนกรายปัจจัย ดังนี้

เจตคติต่อภาษาอังกฤษ มีค่าความความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.830 และมีค่าอำนาจจำแนกรหว่าง 0.379-0.731

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.735 และมีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.371-0.778

กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.851 และมีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.405-0.744

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขอความอนุเคราะห์ถึงนิสิตที่จะทำการเก็บ รวบรวมข้อมูล

3.2 ผู้วิจัยเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างไปแจกให้กลุ่มตัวอย่างโดย กำหนดระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลออกเป็น 3 ช่วงระยะเวลา คือ

ระยะที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการส่งแบบสอบถามออนไลน์ (Online Questionnaire) ด้วย Google Docs ทาง e-mail เป็นระยะเวลา 14 วัน ตั้งแต่วันที่ 28 พฤษภาคม 2558 ถึงวันที่ 10 มิถุนายน 2558 พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างตอบกลับมาจำนวน 43 คน

ระยะที่ 2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกให้กลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองในวันที่มีการเรียนการสอน ภาคฤดูร้อน วันที่ 13 มิถุนายน 2558 พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างตอบกลับมาจำนวน 88 คน

ระยะที่ 3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกให้กลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง ในวันที่ 27 มิถุนายน 2558 ซึ่งมีการทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยใช้แบบทดสอบ Cambridge English Placement Test พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างตอบกลับมาจำนวน 146 คน

จากระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด ตั้งแต่วันที่ 28 พฤษภาคม 2558 ถึงวันที่ 27 มิถุนายน 2558 พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างตอบกลับมาจำนวน 277 คนประกอบด้วย กลุ่มนิสิตระดับปริญญาโทที่ผ่าน เกณฑ์ภาษาอังกฤษ จำนวน 89 คน และกลุ่มนิสิตระดับปริญญาโทที่ไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ จำนวน 188 คน

4. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ข้อมูลทั่วไป วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

4.2 ปัจจัยจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi-Square) และการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) แบบขั้นตอน (Stepwise Method) โดยมาตรวจให้ คะแนน โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนน 5 คะแนนหมายถึง ข้อคำถามนี้ตรงกับระดับการรับรู้ของนิสิตมากที่สุด

ให้คะแนน 4 คะแนนหมายถึง ข้อคำถามนี้ตรงกับระดับการรับรู้ของนิสิตมาก

ให้คะแนน 3 คะแนนหมายถึง ข้อคำถามนี้ตรงกับระดับการรับรู้ของนิสิตปานกลาง

ให้คะแนน 2 คะแนนหมายถึง ข้อคำถามนี้ตรงกับระดับการรับรู้ของนิสิตน้อย

ให้คะแนน 1 คะแนนหมายถึง ข้อคำถามนี้ตรงกับระดับการรับรู้ของนิสิตน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการแปลความหมายของคะแนน ตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) หรือ Likert Scale โดยเทียบกับเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด, 2532, หน้า 121) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง นิสิตมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง นิสิตมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง นิสิตมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง นิสิตมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง นิสิตมีระดับการรับรู้อยู่ในระดับน้อยที่สุด

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ ดังนี้ ข้อมูลของตัวแปรไม่ต่อเนื่อง ดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi-Square) ได้แก่ ปัจจัยสาขาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษ เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ และค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ และข้อมูลของตัวแปรต่อเนื่องดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) แบบขั้นตอน (Stepwise Method) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยเจตคติต่อภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อสร้างสมการจำแนกประเภทในรูปแบบคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน และวิเคราะห์โดยค่าสถิติที่ใช้ประเมินสมการจำแนกประเภท ได้แก่ ค่าไอเกน (Eigenvalue) ค่าไคสแควร์ (Chi-Square) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คานอนิคอล (Canonical Correlation Coefficient) และค่าวิลค์แลมดา (Wilks' Lambda)

ผลการวิจัย

1. จากการศึกษาปัจจัยจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า

1.1 เจตคติต่อภาษาอังกฤษพบว่า นิสิตมีระดับการรับรู้ด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ มีระดับการรับรู้ด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ส่วนกลุ่มนิสิตที่ไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ มีระดับการรับรู้ด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

1.2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษพบว่า นิสิตมีระดับการรับรู้ด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมาก โดยกลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษและกลุ่มนิสิตที่ไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ มีระดับการรับรู้ด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากเช่นเดียวกัน

1.3 กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษพบว่า นิสิตมีระดับการรับรู้ด้านกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง โดยกลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษและกลุ่มนิสิตที่ไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ มีระดับการรับรู้ด้านกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน

1.4 สาขาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีพบว่า นิสิตสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 9 สาขาอื่นๆ ร้อยละ 91 กลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษเป็นนิสิตสำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาตรีสาขาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 14.6 และสาขาอื่นๆ ร้อยละ 85.4 ส่วนกลุ่มนิสิตที่ไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ เป็นนิสิตสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาภาษาอังกฤษ ร้อยละ 6.4 และสาขาอื่นๆ ร้อยละ 93.6

1.5 จำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษ พบว่า นิสิตมีจำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษ 1-7 ครั้ง ร้อยละ 52.00 และนิสิตมีจำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษมากกว่า 7 ครั้ง ร้อยละ 48 แบ่งเป็นกลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ นิสิตมีจำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษ 1-7 ครั้ง ร้อยละ 53.90 และนิสิตมีจำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษมากกว่า 7 ครั้ง ร้อยละ 46.10 ส่วนกลุ่มนิสิตที่ไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ นิสิตมีจำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษ 1-7 ครั้ง จำนวน 96 คน ร้อยละ 51.10 และนิสิตมีจำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษมากกว่า 7 ครั้ง ร้อยละ 48.9

1.6 เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า นิสิตใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษ 1-30 ชั่วโมง ร้อยละ 50.40 และนิสิตที่ใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า 30 ชั่วโมง ร้อยละ 49.60 สำหรับกลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ เป็นนิสิตที่ใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษ 1-30 ชั่วโมง ร้อยละ 61.5 และนิสิตที่ใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า 30 ชั่วโมง ร้อยละ 38.50 ส่วนกลุ่มนิสิตที่ไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ เป็น

นิสิตที่ใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษ 1-30 ชั่วโมง ร้อยละ 42.90 และนิสิตที่ใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า 30 ชั่วโมง ร้อยละ 57.1

1.7 ค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า นิสิตที่เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ 1-3,500 บาท ร้อยละ 55.90 และนิสิตที่เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า 3,500 บาท ร้อยละ 44.10 สำหรับกลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ เป็นนิสิตที่เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ 1-3,500 บาท ร้อยละ 50 และนิสิตที่เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า 3,500 บาท ร้อยละ 50 ส่วนกลุ่มนิสิตที่ไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ เป็นนิสิตที่เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ 1-3500 บาท ร้อยละ 59.60 และนิสิตที่เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า 3,500 บาท ร้อยละ 40.40

2. ปัจจัยที่สามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร มีจำนวนทั้งหมด 3 ปัจจัย คือ สาขาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อภาษาอังกฤษโดยการวิจัยในครั้งนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi-Square) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยสาขาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษ เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ และค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษและการวิเคราะห์ตัวแปรจำแนก (Discriminant Analysis) แบบ Stepwise Method เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยเจตคติต่อภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีผลการวิจัยดังนี้

2.1 วิธีการวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi-Square) พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีจำนวน 2 ปัจจัย คือ สาขาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีและเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2 การวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) แบบ Stepwise Method พบว่าปัจจัยที่สามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรมีจำนวน 1 ปัจจัย คือ เจตคติต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งเขียนเป็นสมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

สมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนดิบ

$$Y = -6.853 + 2.004 X^1$$

สมการจำแนกกลุ่มในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z_Y = 1.000 X^1$$

โดยสมการจำแนกประเภทการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร สามารถพยากรณ์จำแนกประเภทการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มผ่านได้ถูกต้องร้อยละ 60.70 และสามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มไม่ผ่านได้ถูกต้องร้อยละ 58.00 เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมพบว่า สมการสามารถจำแนกประเภทได้ร้อยละ 59.35

นอกจากนั้นยังพบว่า ค่าโอเกน เท่ากับ .027 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คานอนิคอล เท่ากับ .163 ค่าวิลค์ แลมบ์ดา เท่ากับ .973 และค่าไคสแควร์ เท่ากับ 7.398 และมีค่า Degree of freedom (df) มีค่าเท่ากับ 1 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสมการจำแนกสามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย ปัจจัยจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่สามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรได้แก่

1.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร คือ สาขาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีและเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ

1.1.1 สาขาที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาภาษาอังกฤษ นิสิตจะมีความรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานเดิมที่ดี และมีความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เพียงพอในการสอบผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษในระดับปริญญาโทได้ ส่วนนิสิตบางคนที่ไม่ได้นิสิตที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาภาษาอังกฤษ ก็อาจมีความรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานเดิมที่ไม่เพียงพอในการสอบผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษในระดับปริญญาโท ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์ (2546) ที่ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่สามารถจำแนกนักศึกษาสาขาการศึกษาในสถาบันราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงออกจากกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ มี 5 ปัจจัย คือ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เวลาที่ใช้ในการเรียน การเรียนภาษาจากสื่อนอกห้องเรียนและประสบการณ์ตรง นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตนะ บัวสนธ์ และคนอื่นๆ (2550) ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบพหุระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ของนิสิตมหาวิทยาลัยนเรศวร พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ความรู้พื้นฐาน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อรายวิชา การส่งเสริมของครอบครัว และความตั้งใจเรียน ตามลำดับ ทั้งนี้ ยังสอดคล้องกับ ชนัญญา สมใจวงศ์ (2555) ได้ทำการศึกษปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ความรู้พื้นฐานเดิม และพฤติกรรมในการเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเพื่องานธุรกิจ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยความรู้พื้นฐานเดิมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง และพฤติกรรมในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำ

1.1.2 เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษและไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษนั้น ใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์ (2546) ซึ่งได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า เวลาที่ใช้ในการเรียนมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และสามารถจำแนกนักศึกษาสาขาการศึกษาในสถาบันราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงออกจากกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำได้ แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตนะ บัวสนธ์ และคนอื่นๆ (2550) ที่ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบพหุระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ของนิสิตมหาวิทยาลัย

นเรศวร ซึ่งผลการวิจัยพบว่า เวลาที่ใช้ในการเรียนเป็นปัจจัยที่ไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ทั้งทางตรงและทางอ้อม

1.2 ปัจจัยที่สามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรคือ เจตคติต่อภาษาอังกฤษ

1.2.1 เจตคติต่อภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรได้ เนื่องจากกลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษมีระดับการรับรู้ด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก แต่กลุ่มนิสิตที่ไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษมีระดับการรับรู้ด้านเจตคติต่อภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับการ์ดเนอร์ (Gardner, 1979; อ้างอิงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2525, หน้า 21) ที่กล่าวว่า เจตคติเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สอง หากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ จะส่งผลให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จหรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สูง หากผู้เรียนมีเจตคติที่ไม่ดีหรือมีเจตคติทางลบ ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่ำไปด้วย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิชา ขวัญอ่อน (2556) ที่ได้ศึกษาปัจจัยจำแนกความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษสามารถจำแนกความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิตได้ และเป็นปัจจัยที่ได้รับเลือกเข้าสู่สมการจำแนกในขั้นที่ 2 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งยังสอดคล้องกับ งานวิจัยของ เกศสุตา รัชฎาวิชชุกุล (2545) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์และอิทธิพลของปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผลการวิจัยพบว่า มีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลางและมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทวนทอง เขวากิตติพงศ์ (2547) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคเหนือ พบว่า ปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับ .01 ทั้งนี้ รัตนะ บัวสนธ์ และคนอื่นๆ (2550) ยังกล่าวอีกว่า เจตคติต่อภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ เจตคติต่อภาษาอังกฤษยังส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ทั้งทางตรงและทางอ้อม

2. ปัจจัยที่ไม่สามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้แก่

2.1 ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรคือจำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษและค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1.1 จำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรได้ อาจเป็นเพราะแบบทดสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษตามที่มหาวิทยาลัยนเรศวรได้กำหนดเกณฑ์ไว้มีมาตรฐานและมีค่าความเชื่อมั่นสูง ถึงแม้ว่านิสิตจะมีจำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษหลายครั้ง แต่คะแนนของแบบทดสอบก็ยังใกล้เคียงเดิม นอกจากนั้นอาจเป็นเพราะว่ากลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษและไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษมีจำนวนครั้งที่ใช้ในการสอบภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันมากนัก

2.1.2 ค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรได้ เนื่องจากค่าใช้จ่ายในแต่ละสถาบันกวดวิชาแต่ละแห่งที่นิสิตไปเรียนเพิ่มเติมขึ้นไม่เท่ากัน นอกจากนั้นนิสิตบางคนไม่ได้อบรมกวดวิชาหรือเรียนภาษาอังกฤษ

เพิ่มเติม จึงไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม หรือนิสิตบางคนอาจมีการอบรม กวดวิชาหรือเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม แต่ไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากค่าใช้จ่ายในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตที่ผ่านเกณฑ์และไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ พบว่าไม่แตกต่างกันมากนัก

2.2 ปัจจัยที่ไม่สามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรคือแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2.1 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการสอบผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท ไม่ว่าจะกลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษและไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษนั้น มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากทั้งสองกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับศีกานต์ เพียรธัญญกรณ์ (2546) ที่ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษจากผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่สามารถจำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ แต่แรงจูงใจเชิงเครื่องมือมีผลโดยตรงและโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจเชิงบูรณาการมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยปัจจัยที่สามารถจำแนกนักศึกษาสาขาการศึกษาในสถาบันราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงออกจากกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ มี 5 ปัจจัย คือ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เวลาที่ใช้ในการเรียน การเรียนภาษาจากสื่อนอกห้องเรียนและประสบการณ์ตรง นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับ ทวนทอง เขาวงกตพิงค์ (2547) ที่ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคเหนือ ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ โดยปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2.2 กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มนิสิตที่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษและไม่ผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษนั้น ใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งไม่สอดคล้องกับธีราภรณ์ พลายเล็ก (2554) ที่ศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียนคือ กลวิธีการเรียนและลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา และปัจจัยด้านข้อมูลพื้นฐาน คือ ระดับผลการเรียนมีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 นอกจากนั้น ยังไม่สอดคล้องกับ เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล (2545) ที่กล่าวอีกว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศ ยังไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Nisbet, Tindall & Arroyo (2005) ที่กล่าวว่า กลวิธีในการเรียนภาษาแบบกลวิธีการเรียนรู้ (Metacognitive strategies) มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่วัดจากคะแนนจากรูปแบบการทดสอบ TOEFL-ITP โดยเป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการวางแผนการเรียน ประเมินผลและตรวจสอบข้อผิดพลาดในการเรียนด้วยตนเอง นอกจากนั้น ยังไม่สอดคล้องกับ Park (2010) ที่กล่าวว่า นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงมีการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถทาง

ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ และมีการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน นอกจากนั้นกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถทางภาษาอังกฤษยังมีความสัมพันธ์กับทางบวกที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับนิสิตที่จะเข้ามาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยนเรศวรนั้น นิสิตควรมีการเตรียมตัวด้านการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสอบวัดความรู้ทางภาษาอังกฤษในระดับปริญญาโท ตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยนเรศวรได้กำหนดไว้

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร อาจารย์หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรมีการจัดการเรียนการสอนหรือส่งเสริมกิจกรรมที่เป็นภาษาอังกฤษ เช่น การตอบรับภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยอย่างสม่ำเสมอเพื่อพัฒนาเจตคติต่อภาษาอังกฤษและทำให้นิสิตเพิ่มเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิตอีกด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาปัจจัยจำแนกการผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาเอก มหาวิทยาลัยนเรศวร

2. ควรมีการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับสาขาวิชาที่เรียนของนิสิตกับการสอบผ่านเกณฑ์ภาษาอังกฤษ โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่จบสาขาภาษาอังกฤษและสาขาอื่นๆในจำนวนที่เท่ากัน

เอกสารอ้างอิง

การต่างประเทศ, กระทรวง. (2554). แผนแม่บทว่าด้วยความเชื่อมโยงระหว่างกันในอาเซียน.

กรุงเทพฯ : คาร์สมามีเดีย.

เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล. (2545). การศึกษาปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและภูมิหลังทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร. วารสารพัฒนบริหารศาสตร์, 16(50), 24-30.

คณะกรรมการการอุดมศึกษา, สำนักงาน. (2553). ยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทยในการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558. กรุงเทพฯ : บางกอกบลู๊ก.

ชนัญญา สมใจงษ์. (2555). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา BUS 302 การเขียนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

ณัฐยา เฉลยทรัพย์. (2548). ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ที่กำลังจะสำเร็จการศึกษา. วารสารพัฒนบริหารศาสตร์, 45(1), 1-26.

ทวนทอง เขาวีรติพงศ์. (2547). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคเหนือ. กำแพงเพชร : มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.

ธีราภรณ์ พลายเล็ก. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารวิจัยและพัฒนา [Online Serial]. Available : www.ssru.ac.th/linkssru/journal/files/journal/00010.pdf. [2556, เมษายน 1].

บุญชม ศรีสะอาด. (2532). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 2. กรุงเทพฯ : เจริญผล.

- เบญจวรรณ สายสินวล. (2551). ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและกิจนิสัยใน การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร ปีการศึกษา 2551. ชุมพร : สถาบันการ
พลศึกษา วิทยาเขตชุมพร.
- ประดับเดือน ทองเชื้อเชิญ. (2555). รายงานการวิจัยเรื่องศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษเฉลี่ยกับคะแนนการทดสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษของสถานพัฒนาวิชาการ
ด้านภาษา ในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนเรศวร ประจำปีการศึกษา 2554. พิษณุโลก :
สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- รัตนะ บัวสนธ์ และคนอื่นๆ. (2550). รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบพหุระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ของนิสิตมหาวิทยาลัยนเรศวร. พิษณุโลก :
มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์. (2546). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร
ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาการศึกษาในสถาบันราชภัฏภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือ. สกลนคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ศิชา ขวัญอ่อน. (2556). ปัจจัยจำแนกความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยนเรศวร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2550). การวิเคราะห์พหุระดับ (Multi-Level Analysis). (พิมพ์ครั้งที่ 4).
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถานพัฒนาวิชาการด้านภาษา มหาวิทยาลัยนเรศวร. (2556, กุมภาพันธ์). ประกาศมหาวิทยาลัยนเรศวร เรื่อง
เกณฑ์การสอบผ่านความรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4).
พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวรสถานพัฒนาวิชาการด้านภาษา.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2525). ทักษะในการเรียนของนักศึกษาไทย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Gardner, R.C. & Lambert, W. E. (1972). *Attitude and motivation in second language
learning*. Rowley, Mass : Newbury House.
- Nisbet, D.N., Tindall, E.R. & Arroyo, A.A. (2005). Language learning strategies and English
proficiency of Chinese University students. *ForeignLanguage Annuals*, 1(38),
100-107.
- Park, G. (2010). Investigation into learning strategies were used by effective and less
effective EFL learners in Korea. *Asian Social Science*, 6(8), 3-13.